

This document is a collection based on several sources.

I; Tómas Ísleifsson, created this document by publishing here on pages 2-5 Dan Burmawi's writings on the "two-state solution". Taken from the link:

https://www.reddit.com/r/IsraelPalestine/comments/1nwabe5/dan_burmawis_jordanianborn_author_thoughts_on_the/

I also cite here the link:

<https://www.youtube.com/watch?v=1CcMwkAwcQQ> 10:16 mín.

With heading:

BREAKING: The U.S. Pushes INSANE UN Plan—A Palestinian State Back on the Table?!

In the belief that "The Israel Guys" in their video correctly cites sources, do I conclude that the approval/support of Donald Trump, President of the United States on the UN proposal for a "two-state solution" is an absurd solution. That this is the case seems obvious when the UN proposal is compared with the facts of the matter, as the situation is presented in Dan Burmawi's report.

"The two state solution" has been dead since January 1937, when "The Grand Mufti of Jerusalem" declared to the British government's negotiating committee, chaired by Lord W. Peel, that Jews should never get their own sovereign piece of land in the "Holy Land."

He also stated that Jews could potentially live in the country for an indefinite period of time under Arab rule.

Í þessari töflu er hlekkur í viðtal við Danny Burmwai og texti viðtalsins. Hlekkur á myndband "The Israel Guys" er í fjórða dálki fyrstu línu. Í línum 2-3 eru myndbönd Harris Sultan um ofbeldi íslams í Evrópu, ásamt texta myndbandanna.

Í dag þann 18. nóvember 2025 áforma ég að fjarlægja þetta skjal síðar, en setja í þess stað hér inn efni þess, ásamt viðbótum um eðli ófriðar í Mið-Austurlöndum.

Ég biðst afsökunar á að framsetning í þessu skjali og á efni vefsíðunnar er ekki fullnægjandi gott.

Dan Burmawi's (Jordanian-born author) thoughts on the two-state solution:

Discussion

I think it is worth a read. This is what he posted on X:

"Listen up. I am Jordanian, and I tell you that the two-state solution is dead, stone cold. And I'll tell you why.

Back in 1994, when Yitzhak Rabin was ready to hand the Palestinians a state on a silver platter, who was the loudest voice against it? Benjamin Netanyahu. And what did the world call him? A radical, an enemy of peace, a warmonger. Even inside Israel, many thought he was being extreme. But was he?

Bibi's argument was simple: You don't hand a state to people who openly declare that your country has no right to exist and that their ultimate goal is to wipe you off the map. That's not a "peace process", that's national suicide.

He understood the security risks. A Palestinian state in Judea and Samaria (the West Bank) would leave Israel a mere 9 miles wide at its narrowest point. That's nothing. That's an easy invasion route. That's a security nightmare. It would take minutes to cut Israel in half and massacre its people.

But did Israel listen? Of course not. In 2000, Ehud Barak came back and sweetened the deal. He offered Arafat a state again. Thank God Arafat said no. And why did he say no? Because he never wanted a state, he wanted Israel gone.

Fast forward to 2005. Ariel Sharon tried another approach. He said, "Fine, let's give them a test run." So he pulled every single Jew out of Gaza, 70,000 settlers, forcibly removed. He even went so far as to dig up Jewish graves to ensure Gaza was 100% Judenrein. No excuses left. The Palestinians had a chance to prove they could run a state.

So what did they do? Did they build hospitals, schools, and infrastructure? Did they work on nation-building? Did they take this golden opportunity and create a thriving mini-state to prove to the world that they were ready for independence?

Nope. Instead, they turned Gaza into a terrorist launchpad. Since 2005, Gaza has been a rocket factory, a jihadist training camp, and a tunnel network straight out of a horror movie. Billions in aid poured in, and instead of building a future, Hamas built weapons to destroy Israel.

So let's go back to the original question: Who was right, the dreamers who kept offering the Palestinians a state or Bibi Netanyahu, who warned them this would be a disaster?

The answer is clear. Bibi was right. The Palestinians never cared about statehood. They only cared about destroying the Jewish state.

And this is the part most people don't want to say out loud: This conflict was never about "occupation." That was always a lie. The West Bank and Gaza are just convenient excuses. The real issue is Islamic jihad.

Bibi understands this better than anyone. The people Israel has been negotiating with for decades don't want borders. They want annihilation. It's not about compromise. It's about erasing Israel from the map.

So, no, the two-state solution isn't "dying." It's already dead. And it's been dead since the first time Israel tried to make peace with people who don't believe in peace."

Hugleiðingar Dans Burmawi (rithöfundar fæddur í Jórdaníu) um tveggja ríkja lausnina:

Ég held að það sé lesningar virði. Þetta er það sem hann birti á X:

„Hlustið. Ég er Jórdaníumaður og ég segi ykkur að tveggja ríkja lausnin er dauð, steinköld. Og ég skal segja ykkur af hverju.“

Árið 1994, þegar Yitzhak Rabin var tilbúinn að afhenda Palestínumönnum ríki á silfurfati, hver var háværosti andmælandinn? Benjamin Netanyahu. Og hvað kallaði heimurinn hann? Róttækan, friðaróvin, stríðsæsingamaður. Jafnvel innan Ísraels héldu margir að hann væri öfgafullur. En var hann það?

Röksemdafærsla Bibi var einföld: Þú gefur ekki fólki vald yfir landsvæði ef það hefur ítrekað lýst því yfir opinberlega yfir að land þitt eigi engan rétt til tilveru og að endanlegur staðfastur ásetningur fólksins er að afmá land þitt af landakortinu. Það er ekki „friðarferli“, það er þjóðarsjálfsmorð.

Hann skildi öryggisáhættuna. Palestínskt ríki í Júdeu og Samaría (Vesturbakkanum) myndi aðeins skilja Ísrael eftir 9 mílur á breidd þar sem það er þrengst. Það er ekkert. Það er auðveld innrásarleið. Það er öryggismartröð. Það myndi taka nokkrar mínútur að skera Ísrael í tvennt og myrða það fólk.

En hlustaði Ísrael? Auðvitað ekki. Árið 2000 kom Ehud Barak aftur og gerði samninginn enn betri. Hann bauð Arafat ríki aftur. Guði sé lof að Arafat sagði nei. Og hvers vegna sagði hann nei? Vegna þess að hann vildi aldrei ríki, vildi hann að Ísrael færi.

Spólum áfram til ársins 2005. Ariel Sharon reyndi aðra nálgun. Hann sagði: „Fínt, við skulum prófa þá.“ Svo hann dró alla Gyðinga úr Gaza, 70.000 landnema, burt með valdi. Hann fór jafnvel svo langt að grafa upp gyðingagrafir til að tryggja að Gaza væri 100% gyðingaríki. Engar afsakanir eftir. Palestínumenn höfðu tækifæri til að sanna að þeir gætu stjórnað ríki.

Svo hvað gerðu þeir? Byggðu þeir sjúkrahús, skóla og innviði? Unnu þeir að þjóðaruppbyggingu? Notuðu þeir þetta gullna tækifæri og stofnuðu blómlegt smáríki til að sanna fyrir heiminum að þeir væru tilbúnir til sjálfstæðis?

Nei. Í staðinn breyttu þeir Gaza í hryðjuverkastöð. Frá árinu 2005 hefur Gaza verið eldflaugaverksmiðja, æfingabúðir jihadista og jarðgangakerfi beint úr hryllingsmynd. Milljarðar í aðstoð streymdu inn og í stað þess að byggja upp framtíð smíðaði Hamas vopn til að eyðileggja Ísrael.

Svo förum við aftur að upprunalegu spurningunni: Hver hafði rétt fyrir sér, draumóramennirnir sem héldu áfram að bjóða Palestínumönnum ríki eða Bibi Netanyahu, sem varaði þá við því að þetta yrði hörmung?

Svarið er skýrt. Bibi hafði rétt fyrir sér. Palestínumenn vildu aldrei stofna eigið ríki. Þeim var aðeins annað um að eyðileggja gyðingaríkið.

Og þetta er sá hluti sem flestir vilja ekki segja upphátt: Þessi átök snerust aldrei um „hernám“. Það var alltaf lygi. Vesturbakkinn og Gaza eru bara þægilegar afsakanir. Hið raunverulega vandamál er íslamska jihad.

Bibi skilur þetta betur en nokkur annar. Fólkið sem Ísrael hefur verið að semja við í áratugi vill ekki landamæri. Það vill tortímingu. Þetta snýst ekki um málamiðlun. Þetta snýst um að afmá Ísrael af landakortinu.

Svo nei, tveggja ríkja lausnin er ekki að „deyja“. Hún er þegar dauð. Og hún hefur verið dauð síðan Ísrael reyndi fyrst að semja frið við fólk sem trúir ekki á frið.